

Septembrikuu jooksul olid esimese A klassi lapsed omavahel juba päris hästi sõbrunenud ja kõik olid valinud endale pinginaabrid. Kes valida ei osanud, seda aitas õpetaja Tuuli-Marie. Pinginaabrite laudad olid üksteise kõrvale seatud ning need moodustasid koos justkui ühise koolipingi. Klassi oli tekkinud kolm sellist pingirida ja mitu vahekäiku.

Koos istusid Iti Mirell ja Ellika, sest nemad olid head sõbrad juba lasteaiast saadik. Iti oli väike kavala näoga söakas tüdruk, kes ei paistnud küll kunagi midagi ega kedagi kartvat ning kel oli peaaegu alati hea tuju ja naeratus näol. Ellika oli pehme iseloomu ja maheda häälega ning talle meeldis kogu aeg mingeid omi väikseid asju korraldada.

Vahetundides armastasid need kaks tüdrukut mängida puhkenurgas kodust kaasa võetud nukkudega ning õpetajal ei olnud südant seda neile keelata.

See aga muutis rahulolematuks Triine, koheva ja pika patsiga suurekasvulise tüdruku, kes õpetajale ütles: „Miks sa ei keela neil nukke kaasa võtta? Kool ei ole ju ometi mingi lasteaed, siin ei mängita nukkudega! Mingu siis tagasi lasteaeda!“

Triinele meeldis teisi õpetada ja käsutada ning ta teadis oma arust alati, mis on õige, mis vale. Ilmselt seepärast, et tema ema oli politseiuurija ja selleks tahtis ta tulevikus ka ise saada. Õpetaja siiski veel lubas mänguasju kooli kaaasa võtta. Ütles isegi, et nad teevad varsti mänguasjapeo ja igaüks saab siis oma lemmikuid teistele tutvustada.

Triine pinginaabriks oli Mariroos, samuti julge ja sõnakas punapäine tüdruk, kes nagu Triinegi seisis alati õigluse eest.

Pinginaabriteks olid ka Pirko ja Pärli, kes esimesel septembril olid saanud headeks sõpradeks ning nüüd juba üpris lahutamatuks, jah, isegi WC-sse läksid nad alati koos. Mõlemad olid heledapäised, Pirko lühikeste juuste ja tedretäppidega, Pärli pikade juuste ja nõbininaga. Pärli oli tagasihoidlikum ja vaiksem, Pirko aga rahmeldaja, kes armastas palju rääkida ja palju naerda.

Veel olid pinginaabrid Tiiu ja Ursula. Tiiu oli kleenuke ja väga-väga korralik ning kartis alati midagi valesti teha – äkki ei tule kõik välja nii, nagu peab? Ursula oli armas lakkispäine ja naerulohukestega tüdruk, kellele meeldisid printsessid ja kes pidas ka ennast üheks ilusaks kooliprintsessiks. Kas ta oli ehk pisut ära hellitatud? Võib-olla, sest ta elas ainult isaga kahekesi ja isa püüdis talle olla ka ema eest.

Koos istusid veel Oksana ja Grete. Nad mõlemad olid küll ühtmoodi tillukesed, kuid väga erineva iseloomuga. Grete oli äärmiselt arglik ja kartlik, kes ei tahtnud peaaegu kunagi ühtki sõna lausuda, Oksana aga, vastupidi, väga julge ja krapsakas. Tema oskas igas olukorras toime tulla, ei peljanud kunagi ka suurte õpilaste või täiskasvanutega rääkima minna ning armastas alati palju küsimusi esitada. Tänu temale oli Gretegi vähehaaval oma arglikkusest veidi võitu saanud.

Viimane tüdrukutepaar oli Lisandra ja Kristiina Karoliina. Lisandra oli üks vahva tüdruk, kellele meeldis õpetajale ja teistele lastele pisikesi kingitusi tuua, kes oli palju reisinud ja ikka rõõmsatujuline ning abivalmis. Peale selle armastas ta roosaid asju.

Kristiina Karoliina oli pikk ja peenike ning laulis väga ilusti. Ta ei tõtanud kunagi oma arvamust välja ütleva. Lasteaias oli teda kutsutud Kristiinaks, kuid nüüd koolis tahtis ta, et tema koolinimi oleks Karoliina.

4

Poistest olid pinginaabrid Kaul ja Remo. Kuigi nad olid täpselt ühepikkused, oli neil siiski täiesti erinev välimus ja ka iseloom. Kaul oli nimelt peaaegu lumivalgete juuste ja lustaka ümmarguse näoga. Uudishimulik ja naeruhimuline ka, suured esihambad pidevalt säramas.

Remo juuksed olid aga täiesti mustad ja mitte just lühikesed. Tal oli kitsas nägu ja pruunide tähnidega rohekad silmad. Ning tema oli väheke tõsisem kui Kaul. Võib-olla seepärast, et kodus olid tal kaksikutest väikeõed, keda tema kui suur ja tark vanem vend pidi tihti hoidma ja kantseldama.

Hindreku pinginaabriks oli Kaarel, pikk kõhn poiss, kes oli napisõnaline, kuid väga tark. Ei tea, kust ta küll kogu oma tarkuse võttis? Hindrek ise aga, nagu Kaulgi, armastas palju rääkida ja tema suu seisis harva kinni. Triine ütles, et Hindrek on üks suur sahmerdaja, sest ta segas end alalõpmata teiste asjadesse vahele ning vahetunniski tahtis tihti vaatama joosta, mis toimub mujal klassides, eriti just esimeses B klassis, mis asus koridoris kohe nende kõrval.

Koos istusid kaks kõige suuremat poissi. Tumedapäine ja tugev Tormis oli klassis kõige pikem ja sellega väga rahul – juba kooli tulles oli ta lootnud, et see nii saab olema. Tormis oli rahuliku loomuga ja arvas, et tulevikus võiks temast saada direktor, näiteks kas või koolidirektor. Ilmselt seepärast, et nende enda kooli direktor – pikk ja soliidne meesterahvas nimega Valdur Põld – avaldas talle tugevat muljet.

Hans oli samuti suurekasuline ja priske, kuid see polnud ka mingi ime, sest see poiss armastas hirmsasti süüa. Kooliski tundis ta suurimat huvi just igasuguste toidu-teemade vastu ja loomulikult söögivahetunni vastu. Igal hommikul uuris ta õpetaja Tuuli-Marielt, kas too teab, mida sel päeval koolisööklas süüa antakse.

Kõige lõbusam poiss oli kahtlemata käharpäine Ilmar-Aksel, tema oli tõeline klassi naljahammas. Ta kohe kuidagi ei saanud elada ilma nalja ja naeruta, ilma nihelemiseta ja ilma kentsakate ütlusteta.

Tema pinginaabriks oli Karl-Kaspar, klassi kõige pisem poiss ja kõige noorem lastest üldse. Väike oli ta küll, kuid proovis ikka olla vapper ja mitte midagi karta. Ja mitte kunagi nutta. See ei tulnud just iga kord välja, kuid ta siiski proovis.

Ühes pingis istusid ka kaks kõige vaiksemat poissi – Uku Robert ehk lihtsalt Uku, ning Johan. Uku oli pikkade lokiis juustega hajameelne unistaja, kes ei pannud tihti üldse tähele, mis tema ümber toimub.

Johan oli pisut kohmetu ja kõhklev. Ta elas isaga kahekesi ja neil oli kodus keeruline olukord, sest ema oli tööl teises riigis ja käis kodus harva. Isale käis Johani hooldamine mõnikord üle jõu ja siis kadus ta paariks päevaks ära. Johan pidi sel puhul ise omadega hakkama saama, kuid see käis ka talle teinekord üle jõu. Seepärast juhtuski tihti, et tal polnud koolis vajalikke asju kaasas, et tal olid riided pesemata ja juuksed kammimata, või – et ta oli ka söömata.

Klassile pilku peale heites näis see olevat lõbusalt kirju-mirju, sest igal lapsel oli seljas värviline vest. Koolivormivestid olid kõigil sarnased, kuid värvitoone oli viis erinevat. Näiteks Itil ja Karl-Kasparil oli vest helesinine, seevastu Pirkol ja Hindrekul tumesinine. Kaulil ja Oksanal tumeroheline, kuid Pärlil ja Remol tumepunane, Gretel ja Ukul aga hooiski helehall. Ahjaa, Johanil ainsana vesti ei olnud, tema käis koolis alati ühe ja sellesama ruudulise särgiga.

